



Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1880/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Törvényszék 53.Pf.633.479/2024/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt előterjesztett alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz, amelyben a Fővárosi Törvényszék 53.Pf.633.479/2024/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását és – a Pesti Központi Kerületi Bíróság 25.P.50471/2022/62-I. számú ítéletére is kiterjedő hatályú – megsemmisítését kérte, mivel az – álláspontja szerint – az Alaptörvény R) cikk (1) és (2) bekezdéseibe, az I. cikk (1) és (2) bekezdéseibe, a II. cikkébe, a XIII. cikk (1) bekezdésébe, a XV. cikk (1) és (2) bekezdéseibe, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseibe, valamint a 28. cikkébe ütközik.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó ügy lényege az alábbiak szerint foglalható össze az Alkotmánybírósághoz az indítványozó által benyújtott iratok és az alkotmányjogi panaszában előadottak alapján.
- [3] 2.1. A perbeli társasházi öröklakást az indítványozó holtig tartó haszonélvezeti joga terheli, miután 2004-ben az előzményi per felperesének édesapjával ilyen tartalmú adásvételi szerződést kötött. Az ingatlan 2018 óta áll a felperes kizárólagos tulajdonában a közte és édesapja között létrejött, erre irányuló tulajdonátruházási szerződés alapján, az indítványozó haszonélvezeti jogával terhelt. A 2004-ben megkötött adásvételi szerződés alapján az indítványozó köteles volt a birtokba bocsátás napjától az ingatlant terhelő közüzemi díjakat és a közös költséget viselni. A felek megállapodása kiterjedt valamennyi, a tulajdonos által a társasház felé fizetendő költség indítványozó által történő megfizetésére. A szerződő felek megállapodtak

abban is, hogy együttesen eljárnak a közös költség minimalizálása érdekében, amit különösen az indokolt, hogy a lakás sorház jellegéből adódóan külön villany-, víz-, és gázórával rendelkezik, a tetőzet, a csatorna, a homlokzat, a közművek pedig felújított állapotban voltak. Ennek alapján a mindössze négy-lakásos társasházban a tényleges közös költség a szemétszállítási díjból és a társasház adminisztrációs költségeiből tevődött össze.

- [4] Az előzményi per felperese, a szóban forgó társasházi öröklakás tulajdonosa a lakás előző tulajdonosával kötött engedményezési szerződés alapján szerezte meg az indítványozóval szemben fennálló követelést. Az engedményezési szerződés szerint az engedményező (a felperes édesapja) az engedményesre, a per felperesére engedményezte ingyenesen az indítványozó helyett a jogosultnak 2004 és 2018 között kifizetett mintegy 2 millió 300 ezer forintot, annak késedelmi kamataival együtt. A felperes keresetében a Pesti Központi Kerületi Bíróságtól kérte az indítványozó mintegy 2 millió 800 ezer forint tőke és 2016 napjától járó késedelmi kamatai megfizetésére való kötelezését. Az elsőfokú bíróság a keresettel egyezően marasztalta az indítványozót, majd az indítványozó fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és rögzítette, hogy a megismételt eljárásban a felperest fel kell hívni egy ellentmondásmentes hátraléki kimutatás csatolására. A megismételt eljárásban a felperes keresetét leszállította 1 millió 886 ezer forint tőke és kamatai összegre. Az indítványozó a felperes által követelt összegből mintegy 320 ezer forintot elismert, ezt meghaladóan a 2014 szeptemberét megelőző időszakra érvényesíteni kívánt kereseti követelés elutasítását kérte elévülés jogcímén. Álláspontja szerint őt egyebekben a 2004-ben kötött megállapodás alapján kizárólag a szemétszállítási költség és a társasházi adminisztrációs díj terheli, hivatkozott még ennek, a 2004-ben kötött megállapodásnak az érvénytelenségére is.
- [5] Az elsőfokú bíróság az indítványozót mintegy 780 ezer forint és késedelmi kamatai, továbbá hozzávetőleg 230 ezer forint perköltség megfizetésére kötelezte, az ezt meghaladó kereseti kérelmet elutasította.
- [6] Az elsőfokú bíróság – az ítélet ellen benyújtott fellebbezés és a jogerős ítélettel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz tartalma szempontjából releváns – jogi indokolásában mindenekelőtt megállapította, hogy az indítványozó nem tudta az érvényesíteni kívánt jog és jogi érvelés kifejtésével előterjeszteni a 2004-ben megkötött megállapodásra vonatkozó érvénytelenségi kifogását, ezért azt érdemben nem is tudta a bíróság vizsgálni. Rögzítette ugyanakkor a bíróság, hogy a megállapodás érvénytelensége esetén sem mentesülne az indítványozó mint a haszonélvezeti jog jogosultja a vonatkozó törvényi rendelkezés alapján a közös költség azon részének megfizetése alól, amelynek viselésére nem kizárólag a tulajdonos köteles. Rámutatott a bíróság arra is, hogy a per tárgyalásán az indítványozó megerősítette, hogy a megállapodás értelmében minden, a társasház

felé fennálló fizetési kötelezettséget teljesít a holtig tartó haszonélvezeti jog fejében, ekként a bíróság szerint „kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a megtérítési igény iránti kereset jogalapja fennáll.” Ami a felperesi kereseti követelés összecszerűségét illeti, az elsőfokú bíróság az elévülési kifogásnak helyt adott, így a 2014 szeptembere előtt esedékessé vált követelés elévülését állapította meg.

- [7] Ezen túlmenően, illetve ennek figyelembevételével a bíróság megállapította, hogy a megtérítési igény szempontjából érvényesíthetőnek minősülő tárgyidőszakra nézve a közös képviselő díja és a bankköltség mint ügyviteli díj felszámítása jogszerűnek minősül, így a bíróság a ténylegesen felmerült szemétszállítási költség, a közös képviselői díj, a banki és postaköltség, továbbá az egyéb ügyviteli költségek figyelembevételével, az indítványozó tulajdoni hányadára eső része alapján felmerült összeg megfizetésére kötelezte az indítványozót ítélete rendelkező részében. Az elsőfokú bíróság a perköltséget a felperesi leszállított kereseti kérelem alapján, a pervesztesség-pernyertesség arányában állapította meg.
- [8] 2.2. Az elsőfokú ítélettel szemben az indítványozó élt fellebbezéssel, a felperes pedig fellebbezési ellenkérelmet nyújtott be. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezéseit pedig helyben hagyta. Ítéletének indokolásában – helybenhagyva az elsőfokú döntés indokolásában foglaltakat – két kérdésben egészítette ki azt.
- [9] Részben rámutatott a Törvényszék arra, hogy megítélése szerint az indítványozó tévesen értelmezi a 2004 szeptemberében megkötött szerződés közös költség viselésére vonatkozó pontját akkor, amikor állítása szerint ez kizárólag a közös költség azon két elemét jelenti, amelyek már a szerződéskötés időpontjában fennálltak. A bíróság szerint ezzel szemben az indítványozó a szerződésben nem konkrétan a szemétszállítási díj és az adminisztrációs költség, hanem a teljes közös költség megfizetésére vállalt kötelezettséget a felperes felé, azaz a mindenkor közös költség összegét köteles megfizetni, függetlenül attól, hogy az milyen tételekből tevődik össze. Az indítványozó erre irányuló kötelezettsége a vonatkozó szerződés módosítása nélkül is fennáll.
- [10] Másrészt a másodfokú bíróság részletesen indokolta a perköltség viselésére vonatkozó döntését, ideértve a kereseti követelés összege leszállításának hatását a pervesztesség-pernyerteség arányára és a fellebbezési eljárási költség kiszámításánál figyelembe vett szempontokat.
- [11] 2.3. Az indítványozó ezt követően nyújtotta be az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszát.
- [12] Az indítványozó álláspontja szerint a sérelmezett bírósági döntés sérti az Alaptörvény R) cikk (1) és (2) bekezdéseit, az I. cikk (1) és (2) bekezdéseit, a II. cikkét, a XIII. cikk (1)

bekezdését, a XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit és a 28. cikkét.

- [13] Tulajdonhoz való joga sérelmeként azt kifogásolja az indítványozó, hogy az alapvetően megtérítési igény iránt indított perben a tulajdonát érintő lényegi alkotmányjogi jelentőségű kérdéseket mellőzve hoztak a bíróságok döntést és „nem alkalmazták a hivatalbóli alapjogvédelmet.”
- [14] A felperes megtérítési igényéről a bíróságok téves és hiányos tényállás alapján döntöttek, a bizonyítékokat önkényesen értelmezték, azokat okszerűtlenül mérlegelték, a vonatkozó jogszabályokat nem alkalmazták, az érdemi észrevételeit nem vették figyelembe. A bíróság a felperes által meghallgatni kezdeményezett tanú vallomását megalapozatlanul fogadta el, míg az indítványozó által megjelölt tanú meghallgatását mellőzte. Mindezek miatt az indítványozó álláspontja szerint az ítéletek hibás ténybeli és jogi alapokon nyugszanak.
- [15] Meglátása szerint az eljárásban nem érvényesülhetett az emberi méltósága sem, mert „a bíróságok az ítéletben nem kezelték ezen méltóságnak megfelelő körültekintéssel és figyelmességgel, mint emberi jogalanyt” azáltal, hogy döntéseiknél nem vették figyelembe az irányadó jogszabályokat, körülményeit nem vették figyelembe a döntések és azok indokolása tekintetében. Megítélése szerint a bíróságoknak kötelessége lett volna hivatalból vizsgálni, hogy az a szerződés, amely által az indítványozó elvesztette tulajdonjogát 2004-ben, jogszerű volt-e, hiszen ő – állítása szerint – a vonatkozó szerződést „megtévesztéssel, nyomásgyakorlással és jogilag aggályos körülmények között” kötötte. Álláspontja szerint a bíróságnak meg kellett volna állapítania a kérdéses szerződés érvénytelenségét. Az indítványozó álláspontja szerint a bíróságok megsértették az egyenlő elbánás elvárását is azzal, hogy „nem biztosítottak számára a fogyatékoságához igazodó eljárást. Hallásproblémájáról szerinte a bíróságnak tudnia kellett, ennek ellenére „nem ajánlottak segítséget, nem ellenőrizték, hogy helyesen értette-e a kérdést vagy a tartalmat. Miután a tárgyaláson elhangzottakat nem tudta követni, ezért válasza „nem tekinthető megalapozott vagy hiteles nyilatkozatnak”.
- [16] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmeként adja elő, hogy a bíróságok tévesen értelmezték a 2004-ben megkötött szerződést, annak tartalmát önkényesen bővítették értelmezéssel, nem vizsgálták a szerződésben vállaltak érdemi teljesítését, hiszen a felperes kötelezettségeinek teljesítését is vizsgálni kellett volna, a bíróságok nem teljesítették tájékoztatási kötelezettségüket sem, döntésükhöz elfogult, nem pártatlan tanúk vallomását vették figyelembe, továbbá a bizonyítékokat nem okszerűen mérlegelték, torzítva ezzel a felek eredeti szerződéses akaratát. Mindezek miatt „a bíróság ítéletének indokolása logikai ellentmondást tartalmaz”, illetve az ítéleti indokolás általában is sérti az „ítélet okszerűségi és indokolási kötelezettségét.”

- [17] 3. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [18] 3.1. Az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti hatvan napos határidőn belül nyújtotta be alkotmányjogi panaszát. A további, rendes jogorvoslattal már nem támadható törvényszéki jogerős ítélet az eljárást befejező, az ügy érdemében hozott döntésnek minősül, így alkotmányjogi panasszal támadható. Az indítványozó – mint a támadott ítélettel lezárt bírósági eljárás alperesének – érintettsége fennáll.
- [19] 3.2. Az Alkotmánybíróság eljárása során megállapította azt is, hogy az alkotmányjogi panaszban megfogalmazott kérelem a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeknek csak részben tesz eleget a 3.4. pontban írtak szerint. A panaszbeadvány tartalmazza *a)* azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására továbbá azt is, amely a panaszosok indítványozói jogosultságát megalapozza [Abtv. 27. §]; *b)* az eljárás kezdeményezésének indokait (a bíróságok eljárása és döntései alapvető jogai sérelmét okozták); *c)* az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírósági döntéseket; *d)* az Alaptörvény indítványozó által megsérteni vélt rendelkezéseit; *e)* a XXVIII. cikk (1) bekezdése tekintetében a bíróságok eljárása, ezen belül döntéseik indokolása tekintetében érvelést arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés az indítványozó álláspontja szerint miért ellentétes az Alaptörvény általa megjelölt rendelkezésével; *f)* kifejezett kérelmet arra nézve, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg az általa támadott bírói döntés alaptörvény-ellenességét és semmisítse azt meg.
- [20] 3.3. Az Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pontja szerint alkotmányjogi panaszt csak az indítványozónak az Alaptörvényben biztosított joga sérelmének valószínűsítésére lehet alapozni. Az indítványozó ugyanakkor az Alaptörvény I. cikk (1) és (2) bekezdését, R) cikk (1) és (2) bekezdését és 28. cikkét is, mint alapjogát tartalmazó, általa megsértettnek vélt rendelkezéseit is megjelölte. Azonban a szóban forgó alaptörvényi rendelkezések egyike sem az indítványozó valamely konkrét alapjogát szabályozza, hanem a bíróságok jogalkalmazásuk során követendő jogértelmezésére, az Alaptörvény jogforrási rendszerben elfoglalt helyére és a jogszabályok mindenkire nézve kötelező voltára, valamint az alapvető jogok tiszteletben tartására és védelmükre vonatkoznak. Fentiek alapján alkotmányjogi panasz az Alaptörvény ezen rendelkezéseinek sérelmére alapozottan – tekintettel az Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pontjában írt feltétel meglétének a hiányára – nem terjeszthető elő. {3292/2022. (VI. 10.) AB végzés, Indokolás [22]; 3367/2022. (VI. 25.) AB végzés, Indokolás [20]}.

- [21] 3.4. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja értelmében a kérelem akkor határozott, ha egyértelmű indokolást tartalmaz arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért és mennyiben ellentétes az Alaptörvénynek az indítványban megjelölt rendelkezéseivel.
- [22] Az Alkotmánybíróság a panaszbeadványban megfogalmazott kérelem fenti elvárásoknak való megfelelése körében megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogilag értékelhető, illetve megfelelően megalapozott, alátámasztott érveléssel nem fejtette ki, hogy véleménye szerint pontosan mi és mennyiben okozza az Alaptörvény II. cikkének, a XIII. cikk (1) bekezdésének az általa állított sérelmét.
- [23] Az indítványozónak az általa kifogásolt bírósági eljárások egyenlő elbánás követelményébe ütközésére irányuló kifogásaival kapcsolatosan pedig az Alkotmánybíróság rámutat arra a tényre, hogy az alkotmányjogi panaszban, illetve az indítványhoz becsatolt iratokban sem található az indítványozó által tett nyilatkozat vagy utalás arra vonatkozóan, hogy az elsőfokú eljárás során jelezte volna a bírósági tárgyalás során a hozzá intézett kérdések megértését akadályozó hallássérült állapotát, és ezen fogyatékosága miatt kezdeményezte volna a bíróságnál a szükséges segítség megadását, mint ahogyan arra sincs adat az iratok között, hogy a bíróság ez irányú kérelmét megvizsgálta és elutasította volna. Az Alkotmánybíróság az indítványozónak ezen sérelme alátámasztásaként előadott állításaira – „a bíróságnak tudnia kellett róla, hogy fokozott figyelmet igényel” számára a nyilatkozattétel, a bíróság „nem ajánlott segítséget” és „nem ellenőrizte”, hogy ő helyesen értette-e a kérdést – nézve megállapította, hogy azokat a testület nem tudta megfelelően alátámasztott indokolásként értékelni az indítványozó oldalán. A testület álláspontja szerint ebben az esetben a panaszos a fogyatékosága által – nézete szerint – indokolttá tett olyan többletmagatartást kér számon a bíróságon, amelyről annak a periratok szerint nem volt hivatalos tudomása, a panaszos pedig erre a körülményre nem hivatkozott az elsőfokú eljárás során. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben rámutat arra is, hogy a panaszos által az alkotmányjogi panaszához csatolt, halláskárosodását megállapító ambuláns lap 2024. április 3-án, azaz a 2023. december 5-én meghozott és írásba foglalt elsőfokú ítélet után 5 hónappal készült, így az az elsőfokú eljárás folyamatban léte alatt még nem létezett. Az Alkotmánybíróság ebben a körben megjegyzi még azt is, hogy a másodfokon eljáró bíróság tárgyalás megtartása nélkül bírálta el az indítványozó által benyújtott fellebbezést, azaz a fellebbviteli eljárás során értelemszerűen fel sem merülhetett a panaszbeadványban állított módon az egyenlő bánásmód követelményének a sérelme. Az Alkotmánybíróság a rendelkezésére álló iratok alapján ugyanakkor szintén tényként állapította meg, hogy a panaszos még a fellebbviteli bírósághoz címzett jogorvoslati kérelmében sem hivatkozott ezekre, az alkotmányjogi panaszában már előadott és sérelmezett, – állítása szerint – az egyenlő elbánás követelményébe ütköző, az elsőfokú eljárás során felmerült körülményekre.

- [24] Az Alkotmánybíróság a fentiekben írtakkal összefüggésben rámutat arra, hogy a panaszos által figyelmen kívül hagyni vélt alaptörvényi rendelkezések sérelmének pusztá állítása önmagában nem alapozza meg az érdemi alkotmányossági vizsgálat lehetőségét, ehhez az is szükséges, hogy a panaszos bemutassa és valószínűsítse a támadott bírói döntés és a megjelölt alaptörvényi rendelkezés közti ellentétet, rámutasson az általa állított sérelem és a bírói döntés közti közvetlen kapcsolatra, továbbá az érveléséhez használt és hivatkozott tényeket hitelt érdemlően mutassa be és támassza alá.
- [25] Az indítványozó arra nézve, hogy a támadott bírói döntés miért és mennyiben sérti a jogorvoslathoz való jogát, indokolást nem terjesztett elő alkotmányjogi panaszában.
- [26] Az Alkotmánybíróság a fentiek alapján megállapította, hogy alkotmányossági összefüggéseket bemutató, az érdemi vizsgálatot megalapozó, illetve hitelt érdemlően alátámasztott indokolást az indítvány az Alaptörvény II. cikke, a XIII. cikk (1) bekezdése, a XV. cikk (1) és (2) bekezdései és a XXVIII. cikk (7) bekezdése tekintetében nem tartalmaz, ekként – az Alkotmánybíróság következetes gyakorlatának megfelelően – alkotmányjogilag értékelhető indokolás hiányában az ezen indítványelemek megalapozásaként előadott érvek nem felelnek meg az Abtv. 52. § (1) bekezdés e) pontja szerinti követelménynek, és nem alkalmasak az érdemi elbírálásra. {3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]; 3161/2020. (V. 21.) AB végzés, Indokolás [23]}.
- [27] 4. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az egyéb törvényi feltételeknek megfelelő alkotmányjogi panasz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel, vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre utaljon. Ezen vagylagos törvényi feltételek meglétéről az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörében dönt.
- [28] 4.1. Az Alkotmánybíróság az első törvényi feltétellel kapcsolatosan – alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése a panaszbeadványban – emlékeztet arra, hogy a testületnek részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti, a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog tartalmát illetően. Az Alkotmánybíróság meglátása szerint jelen ügy, illetve az alkotmányjogi panaszban előadott indítványozói érvelés nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokoltta tenné.
- [29] 4.2. Az Alkotmánybíróság a másik – a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség fennállásának indítványozó általi alátámasztására vonatkozó – törvényi elvárással kapcsolatosan jelen ügyben is hangsúlyozza, hogy a „bírói döntések elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírói szervezeten belül

jogorvoslattel (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V: 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja. {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben kinyilvánított és elismert követelményrendszer érvényesülését garantálja.

- [30] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt, a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjoga sérelmeként hivatkozott arra, hogy a bíróságok hibás és téves tényállás alapján hozták meg döntéseiket, a bizonyítékokat önkényesen értékelték és okszerűtlenül mérlegelték, az ügyére vonatkozó jogszabályokat nem alkalmazták, továbbá az ítéletek indokolása ellentmondásos és nem tesz eleget a megfelelő indokolási kötelezettség követelményének.
- [31] Az indítványozó sérelme megalapozásaként előadott fenti indokaival kapcsolatosan az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és érvek helyességét és megalapozottságát, és azt sem, hogy a bíróságok jogértelmezése és jogalkalmazása helyesen illeszkedik-e a szakjogi dogmatika általánosan elfogadott szabályaihoz {3198/2019. (VII. 16.) AB végzés, Indokolás [11]; 3065/2016. (IV. 11.) AB határozat, Indokolás [36]}. Az Alkotmánybíróság egy másik döntésében kifejtette azt is, hogy „az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében egy processzuális alapjogot tartalmaz, amely elsősorban a bírósági eljárással szemben támasztott eljárási garanciák rendszerét jelenti” {3381/2018. (VI. 8.) AB határozat, Indokolás [42]}. A testület ugyanakkor nem zárta ki annak a lehetőségét, hogy a *contra legem* jogalkalmazás kivételes esetben, továbbá a bírói jogértelmezés kirívó – alapjogi relevanciát elérő – hibája miatt a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének a megállapíthatóságához vezessen. Mindazonáltal még az esetlegesen *contra legem* jogértelmezés és jogalkalmazás sem alapozza meg önmagában az alkotmányellenességet, tehát a pusztán a jogértelmezés hibájára alapított alkotmányjogi panaszt – a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal összefüggésben – az Alkotmánybíróság nem vizsgálja. {20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [21]-[29]; 3295/2019. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [37]-[40]}. Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is irányadónak tekintti azt a korábbi megállapítását is, miszerint „[s]em a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti szuperbíróság szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]-[15]}.

- [32] Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszban előadott érvek, kifogások és állított sérelmek alapján megállapította, hogy azok túlnyomórészt olyan, a szakjogi szabályozás körébe tartozó, a bíróságok jogértelmezési és jogalkalmazási, bizonyíték-értékelési tevékenysége eredményeként hozott döntéseket kritizáló törvényességi szempontú kifogások, amelyek vizsgálatára és felülbírálatára az Alkotmánybíróság a fentiek szerint nem rendelkezik hatáskörrel.
- [33] Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben eljáró bíróságok döntései és az alkotmányjogi panaszban az indítványozó által állított alapjogi sérelmek alátámasztásaként előadott érvek vizsgálata eredményeként arra az álláspontra jutott, hogy az indítvány valójában és tartalmát tekintve arra irányul, hogy az Alkotmánybíróság a rendes bíróságok tényállás-megállapítását, bizonyíték-értékelését, jogértelmezését és jogalkalmazását vizsgálja felül és változtassa azt meg. A testület azonban a fentiekben kifejtettek szerint ettől következetesen tartózkodik, hiszen a szóban forgó felülvizsgálatra vonatkozó kompetenciák az ügyben eljáró mindenkori fellebbviteli fórumok jogalkalmazói hatáskörébe tartozó kérdések, amelyeket az Alkotmánybíróság erre vonatkozó jogköre hiányában nem vonhat magához. Az Alkotmánybíróság feladata nem a tény- és jogkérdések felülvizsgálata, hanem az, hogy az Alaptörvénybe foglalt garanciákból fakadó minimumot számon kérje a bíróságoktól.
- [34] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában kifogásolta és hiányolta még az általa támadott ítélet megfelelő indokolással való alátámasztását is, miáltal – a panaszos véleménye szerint – az ítélet a bíróságok indokolási kötelezettségét megállapító rendelkezésbe, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközik. Az Alkotmánybíróság ebben a körben mindenekelőtt arra mutat rá, hogy az indítványozó által támadott törvényszéki döntés az elsőfokú bíróság ítéletét annak indokainál fogva – két kiegészítéssel – helyben hagyta, azaz a jogerős bírói döntés indokolását a két ítélet együttesen tartalmazza.
- [35] Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben a panaszban támadott döntések indokolásainak ismeretében megállapította, hogy az ügyben eljáró bíróságok ítéleteikben egybehangzóan, érthetően és a kellő mélységben mutatták be azokat a tényeket, szempontokat, következtetéseket és jogszabályi rendelkezéseket, amelyek értékelése, figyelembe vétele és alkalmazása alapján hozták meg határozataikat. Ennek keretében a szükséges részletezettséggel támasztották alá döntéseiket a per felperesének megtérítési igénye, a panaszos érvénytelenségi kifogása és a panaszost terhelő közös költség jogalapja és összegszerűsége, továbbá a perkötség mértéke és annak viselése tekintetében is. A megfelelően megindokolt elsőfokú döntést pedig a másodfokú bíróság nemcsak megerősítette, de két kérdésben további érvekkel egészítette ki. Az Alkotmánybíróság a fentiekben írtakkal összefüggésben emlékeztet az arra vonatkozó gyakorlatára is, amely szerint „[a] bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként

való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása” {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}.

- [36] A fentiek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a támadott ítéletek kapcsán nem volt felismerhető, illetve a panaszban előadottak alapján igazolható olyan – az alkotmányosság szintjét elérő – jogértelmezési, jogalkalmazási hiba vagy hiányosság, amely az Alkotmánybíróság beavatkozását, így a támadott bírói döntések alaptörvény-ellenessége megállapításának és megsemmisítésének a szükségességét megalapozottan felvetette volna.
- [37] Az Alkotmánybíróság utal még az arra vonatkozó gyakorlatára is, miszerint „önmagában az, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására” {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]; 3351/2024. (XI. 23.) AB végzés, Indokolás [32]}.
- [38] Az Alkotmánybíróság mindezek alapján megállapította, hogy az indítvány nem teljesíti az Abtv. 29. §-a szerinti alternatív törvényi feltételek egyikét sem, ezért az alkotmányjogi panasz befogadására és érdemi vizsgálatára nincs lehetősége.
- [39] 5. Tekintettel arra, hogy az indítvány nem vetett fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, illetve nem mutatott rá a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre sem, az Alkotmánybíróság az indítványt – az Abtv. 56. § (3) bekezdésére figyelemmel – az Ügyrend 30. § (2) bekezdése *a)* és *h)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. február 24.

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró